

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

at de vesteuropæiske nationer, der i århundreder har bekriget hinanden eller dannet alliancer mod hinanden, nu sidder omkring forhandlingsbordet i Paris og træffer enstemmige beslutninger af vidtrækkende økonomisk karakter. Baggrunden herfor er naturligvis den fælles Marshallhjælp og den fælles frygt for en usikker fremtid. Men netop derfor må vi gøre vort yderste for at bevare og videreudvikle dette samarbejde. Udsættes det for en overdreven stærk belastning ved for kraftig forcering, eller ved at beslutningerne gøres for summariske og ikke tilpasses tilstrækkeligt til det enkelte lands individuelle forhold, således at der fremkaldes for ubehagelige og økonomisk og socialt uønskede overgangsvirkninger i enkelte af de deltagende lande, kan det jo risikeres, at samarbejdet slår revner, og er dette historisk enestående europæiske samarbejde først gået i stykker, hvorledes får man det så samlet igen? For at føre Vesteuropa sikkert gennem disse vanskelige år, der står foran os, kræves der af de ledende nationer en statsmandskunst som ingen-sinde før. Det er ikke altid udtryk for den højeste statsmandskunst at stille de største krav.

Efter disse bemærkninger om Marshallhjælpen og det europæiske økonomiske samarbejde er det vel naturligt, at jeg i forbindelse med Marshallhjælpens nylige 2 års dag ikke blot forsøger at karakterisere den økonomiske situation, som den har udviklet sig, siden vareforsyningsloven sidst blev fremsat i oktober måned 1949, men prøver at drage begge Marshallårene ind i billedet. Vi må jo erindre, at den økonomiske politik, der har sikret, at Marshallhjælpen medførte de tilsigtede genopbygningsresultater, netop er ført i kraft af vareforsyningslovens be- myndigelser.

Danmark modtog i 1948 og 1949 ialt 780 mill. kr. i Marshallhjælp og håber i 1950 at modtage ca. 90 mill. dollars, eller efter den nye kurs ca. 630 mill. kr. yderligere. Den indførsel, der har fundet sted under Marshallhjælpen, falder i følgende hovedgrupper: for det første råvarer til industrien, herunder brændselsolier, dernæst korn og foderstoffer, videre investeringsvarer, herunder maskiner til industrien og landbruget, og endelig kaffe og tobak.

Den import, der er betalt over den direkte Marshallhjælp, består udelukkende af sådanne varer, som enten slet ikke eller kun i begrænset omfang har kunnet købes med betaling i blød valuta.

Det, der i forbindelse med Marshallhjælpen måtte være en af vore største opgaver i den økonomiske politik, var at forhindre, at hjælpen direkte eller indirekte omsatte sig i en tilsvarende forøgelse i forbruget. Ikke øget forbrug, men øget investering i landbrug og industri, i håndværk og i skibsfart samt i større lagre hos de handlende måtte være målet. I kraft af den førte politik, i kraft af det tempo, hvori rationeringer og restriktioner blev hævet, og i kraft af den førte finanspolitik er dette mål blevet nået.

Marshallhjælpen til Danmark er ikke — så lidt som den gode høst, vi har haft to år i træk — blevet soldet op i stærk forbrugsstigning. Talmæssige opgørelser over forbrugets udvikling viser, at dette målt i kroner er steget fra 12,9 milliarder i 1947 til 13,5 milliarder i 1948 og videre til 14,1 milliarder i 1949.

Omregner man dette voksende kronebeløb til faste priser, viser det sig, at forbruget i realiteten faldt med 1 pct. fra 1947 til 1948 og steg med 2 pct. fra 1948 til 1949. For perioden taget som helhed har forbruget altså stort set været uændret.

I stedet er Marshallhjælpen og den gode høst omsat i kapitaldannelse og investering. Bruttoinvesteringen steg fra 3,4 milliarder i 1947 til 3,9 milliarder i 1948 og videre til 4,6 milliarder i 1949. I faste priser er den stigning i investeringerne på 6 pct. fra 1947 til 1948 og på 13 pct. fra 1948 til 1949. I 1948 og 1949 er investeringen steget med mere end det dobbelte af Marshallhjælpens beløb, og størstedelen af den er finansieret ved stærkt voksende privat opsparing.

Samtidig er valutastillingen forbedret; i 1948 lykkedes det os at forbedre den med 100 mill. kr. og i 1949 med et beløb på mellem 250 og 300 mill. kr. Det er især Englandsgælden, der er gået ned; ultimo 1947 udgjorde den såkaldte valutapukkel 627 mill. kr., men ved udgangen af 1949 var den nedbragt til 389 mill. kr. I øjeblikket er den påny voksende, men efter betalingsbalanceplanen skulle dette i det væsentlige være et sæsonmæssigt fænomen.

Det skal samtidig nævnes, at de infla-